

Ngã ba đường

Với bộ mặt quuyến rũ nửa mùa, Leo dịu dàng nâng cằm Kate và chậm chậm kề sát đôi môi đang run rẩy của cô. Ánh mắt Kate hỗn độn vô vàn cảm xúc như thể chúng đang chiến đấu với nhau trong con người sâu thẳm mang màu nâu nhạt từ loại hồng trà hảo hạng. Tim cô đập rất mạnh, đến mức cô sợ nó sẽ vỡ nát rồi phải chết đứng trước mị lực của gã đàn ông kia. Leo cũng khẽ chau mày, hần hieu chiếc mặt nạ thủy tinh của hai người đều đã vỡ một lần nữa.

- Quá tệ! Cắt!!! Cắt ngay cho tôi!!!

Tiếng quát phẫn nộ của vị đạo diễn Ricardo khiến Leo và Kate đều giật nảy mình, cả đoàn phim cũng bị một phen hú vía: anh chàng quay phim lắc đầu vể ngao ngán, cô thư ký lo lắng nhìn đạo diễn, còn dàn diễn viên phụ thì cứ nhỏ từng giọt độc được vào tai nhau. Leo lườm bọn họ, hần biết rõ bất cứ diễn viên nào cũng muốn đảm nhận vai chính trong bộ phim của Ricardo - vị đạo diễn của các giải thưởng. Kiêu căng, cầu toàn và lập dị, dường như trở thành chất xúc tác cho sự tài ba của ông. Ricardo thường xuyên gắt gỏng với diễn viên, nhưng chưa bao giờ người ta chứng kiến ông nổi giận như hôm nay. Cảnh lẳng mạn cao trào nhất đã quay hai mươi bảy lần rồi, mà Leo và Kate – hai diễn viên chính – lại không thể nhập tâm, chính xác là nét mặt của họ quá gượng gạo. Kate khoanh hai tay cúi gầm mặt xuống, Leo thì cố nén một câu chửi tục, và cả hai đều lẩn tránh ánh mắt nhau ở mức tận cùng của tối thiểu. Ricardo giận dữ ném cuốn kịch bản tội nghiệp đã nhàu nát xuống sàn, ông chỉ vào hai diễn viên chính:

- Vô cảm! nét mặt hai người hoàn toàn vô cảm! Nếu có thì chỉ là những cảm xúc giả tạo! Đến tôi ngồi đây nhìn hai người còn buồn nôn thì đừng nói đến hàng triệu khán giả sẽ được chiêm ngưỡng hai con khỉ nhả nhó với nhau trên màn ảnh. Rạp chiếu phim sẽ ngập bãi nôn trộn lẫn giữa bắp rang và nước ngọt! Hai người có phải diễn viên không vậy? Tôi không biết giữa cô cậu từng xảy ra chuyện gì nhưng làm ơn đừng trút giận vào bộ phim hoàn hảo của tôi!!! Hôm nay dừng ở đây, vì tôi chẳng muốn tự nôn vào bộ phim của mình!

Phun ra một tràng những lời có dao găm, Ricardo quay phắt người tiến về phía cửa căn nhà hoang, đỉnh đầu như mọc thêm ống khói công nghiệp nghi ngút những làn khói xám đỏ. Cả đoàn phim lạng lẽ giải tán mà chẳng thềm

chào tạm biệt hay an ủi Leo và Kate, chỉ riêng chàng quay phim là phun ra câu cảm ơn sắc mùi châm biếm. Kate vớ lấy túi xách và áo khoác, gương mặt đầy thất vọng và mệt mỏi, cô lấy từ trong túi ra chiếc điện thoại di động định gọi cho ai đó nhưng lại bị Leo bắt ngờ giật lấy. Giọng hân vang lên đầy ác ý:

- Tôi không biết cô căm ghét tôi đến mức nào, nhưng xin cô làm ơn công tư phân minh. Đây là phim của Ricardo đấy! Tôi đã mơ đến ngày này từ lúc khởi nghiệp rồi. Chúa ơi, ánh mắt của cô lúc này cứ như muốn xé xác tôi ra làm trăm mảnh ấy.

Kate ném ánh mắt mà Leo vừa miêu tả vào hân, thậm chí là lũy thừa thêm phần đáng sợ.

- Anh vẫn không thay đổi.

- Bốn năm không hề dài chút nào đâu, Kate.

- Đủ rồi! Trả tôi điện thoại!

Kate thô lỗ giật lại điện thoại từ tay Leo, lướt nhanh trên màn hình cảm ứng và dừng lại ở một số được lưu là “Chồng”. Tuy nhiên, khi Kate chỉ vừa áp điện thoại vào tai thì Leo đã nhanh chóng chớp lấy nó. Hân dùng một tay cản sự phản đối của Kate, và tự tin đáp trả giọng nói ồm ồm vừa vang lên trong chiếc loa nhỏ:

- Chào anh, chồng thân mến của Kate Perskin! Tôi muốn báo với anh rằng hôm nay anh không cần đến đón vợ, vì tôi có chuyện CỰC KỲ QUAN TRỌNG cần giải quyết với cô ấy. Tôi là ai à? Anh không cần biết đâu bạn yêu quý, và tôi khuyên anh đừng hoài công can thiệp vào chuyện tôi sắp làm. Chúc anh một ngày tốt lành!

Leo bình thần cúp máy, hân nhếch môi cười trong khi Kate vẫn cố với tay lấy lại chiếc điện thoại.

- Đồ thần kinh!!!

- Nhờ ơn cô cả.

Giận đến nổi sắc mặt đỏ gay, Kate mạnh tay đẩy vào ngực Leo rồi quay đi mà

chẳng đoán hoài gì đến chiếc điện thoại nữa. Ngày xưa, khi còn thức giấc bên nhau mỗi buổi sớm, Kate rất ghét mỗi lần Leo ỷ vào chiều cao của hăn mà trêu tức cô, và cô càng ghét hơn điệu cười khoái trá của hăn. Khoảnh khắc ấy – khoảnh khắc cô gần như lao vào người hăn - như một viên đá rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, làm dấy lên những gì vốn tồn đọng dưới đáy hồ. Kate ghét viễn cảnh vừa rồi đến mức cô cảm giác cả thân thể như bị một cơn đau tê dại xâm nhập, nó đầu độc cô, và giết chết cô.

Leo thở dài, nổi sát gót người yêu cũ. Hăn cảm nhận được cơn giận của Kate nên đã tạm im lặng. Ngày xưa cũng vậy, hăn luôn khôn khéo đợi chờ cô nguôi ngoai tựa một con quỷ giăng bày một thiên thần, rồi biến nàng thành đóa thiên sứ. Gió lùa qua ô cửa có hình dáng tựa cái miệng của thẳng hẽ; hay chính Leo trông nó ra như thế, chúng ve vãn mái tóc xoắn nhẹ của cô, và tiếng gió vi vu kia sao nghe chẳng khác gì giọng cười khả ố đang chế nhạo hăn. Kate bước ra ngoài phố, ánh nắng lấp lánh bao bọc lấy cô; viền theo những đường cong kia một hào quang siêu thực. Rồi hăn lại nhớ đến ngày cô quay lưng với hăn như vậy, ngày cô bỏ hăn lại một mình với bóng đêm tàn khốc. Dẫm lên từng dấu chân của Kate, hăn ước gì hăn có thể tự đâm cho mình một nhát. Khi Leo chấp nhận tham gia bộ phim, hăn hoàn toàn không lường trước sự thảm hại của mình ngay lúc này. Hăn không biết là vì hăn xem thường vai diễn, hay là do hăn quá xem thường trái tim mình? Bất chợt, hăn lắc lắc đầu, như thể việc ngớ ngẩn ấy sẽ tổng khứ hết mọi cảm xúc đang dấy lên trong hăn vậy. Đôi mắt hăn sáng lên bởi một ý nghĩ tinh quái vừa xâm chiếm lấy hăn.

Leo đuổi kịp Kate trên vỉa hè, hăn níu tay cô lại, gấp gáp, và cô suýt ngã vào lòng hăn.

- Kate, anh xin lỗi vì đã to tiếng với em. Nhưng khoan hãy bàn về hai chúng ta. Em hãy nghĩ cho đoàn phim, Ricardo, và đặc biệt là những fan hâm mộ của em, họ đã rất chờ đợi bộ phim Ngã Ba Đường này biết bao...

- Nói rõ ý của anh đi!

- Em không hiểu vì sao Ricardo cho phép chúng ta về sớm à?

- Cho phép!? Ông ấy đuổi cổ chúng ta thì có.

- Ông ấy muốn anh và em có thời gian để kết thân với nhau. Việc hai diễn viên có mối quan hệ tốt rất quan trọng, em biết mà.

Kate không nén nổi cái phì cười, cô nhúm mày và nói gần như không thể tin được:

- Leorio Anderson, anh có thôi khua môi múa mép trước mặt tôi không? Đến phiên tôi buồn nôn rồi đây.

- Một ngày thôi, Kate! Chỉ một ngày thôi!

Kate đánh mặt lại, cô nhìn sâu vào đôi mắt Leo, ánh mắt bị đầu độc bởi hào quang danh lợi song lại không kém phần thành khẩn. Cô biết Leo luôn ôm tham vọng được nổi tiếng trong giới điện ảnh, và đó là điểm trái ngược đầu tiên giữa họ. Tuy nhiên, không thể phủ nhận rằng chính Leo đã truyền cảm hứng nghệ thuật cho cô.

Thấy Kate đã dịu xuống, Leo nhoẻn miệng cười; sắc mùi xảo quyết. Hắn đánh một vòng ra sau lưng cô rồi lại xuất hiện trước mặt cô với vẻ rất tình cờ, thích thú như một thủy thủ bắt gặp mỹ nhân ngư trên biển khơi mênh mông.

- Chào quý cô xinh đẹp, tôi có thể hân hạnh làm quen với cô không?

- Anh rốt cuộc là cái quỷ gì vậy?

Dứt khỏi Leo, Kate lao ra vỉa hè và gọi một chiếc taxi. Mở cửa, cô chui tọt vào yên ghế bọc đệm êm ái và đóng sầm cửa lại. Leo đĩa đổi nhanh chân bước đến, thản nhiên mở cửa xe và ngồi bên cạnh Kate, mặc cho cô có la lối và đuổi hắn ra ngoài. Thấy thái độ cáu gắt của nữ hành khách, bác tài xế quay lại ném ánh nhìn khó chịu vào Leo, nhưng ngay lập tức ông liền trở mặt kinh ngạc.

- Ôi trời, có phải là cặp đôi Leo và Kate một thời đó không?!

- Cháu không quen anh ta!

- Còn cháu thì đang cố làm quen cô ấy - Leo đáp trả lớn tiếng để át giọng Kate.

Bác tài có vẻ thất vọng khi nghĩ mình đã nhìn nhầm, ông chưa kịp hỏi thêm gì thì Leo đã cướp lời Kate: “Công viên giải trí 511”, nói xong, hắn liền chồm lên trước như một con lươn, và rí vào tai bác tài xế những điều mật ngọt chết ruồi nào đó khiến ông lái xe đi ngay.

- Hay lắm! đàn ông các người! – Kate khoát tay về bất lực

- Vậy ra hai cô cậu đúng là Leo Anderson và Kate Perskin. Tôi biết mình không lầm mà. Dù không quan tâm lắm đến mấy chuyện tình chớp nhoáng trong giới điện ảnh, nhưng tôi rất vui khi biết hai người quay lại.

- Lạy chúa, gã này đã nói những điều vớ vẩn gì với bác vậy?!

Leo tăng hăng thật to, hắn vội khoác vai Kate và vui vẻ trò chuyện với bác tài xế:

- Cháu cũng khá ngạc nhiên khi được người ở tuổi như bác để tâm đến.

Qua tấm kính chữ nhật gắn phía trước, Leo thấy bác tài khẽ nở nụ cười nhạt, nhạt hơn cả ly sữa không đường. Đoạn, ông tâm sự rằng khi xưa, hai vợ chồng ông đã vô tình gặp Leo và Kate trong nhà hàng The Circle, vợ ông bảo trông họ y hệt ông và bà hồi trẻ, và thế là ông thích cặp đôi ấy. Leo tỏ ra thật sự quan tâm đến câu chuyện, hay là do việc thân thiện với bác tài xế sẽ có lợi cho hắn. Gã này luôn có những suy nghĩ chẳng ai đoán được.

- Nhà hàng đó có món bò hầm khoai tây ngon tuyệt cú mèo! Vậy vợ chồng bác vẫn còn ăn tối ở đó chứ?

- Tôi và bà ấy đã li thân rồi.

Một bầu không khí nặng nề bỗng ngự trị trong khoang xe taxi. Kate dường như đã vơi bớt cơn giận, mà thay vào đó, ánh mắt cô tràn đầy niềm cảm thông đối với người đàn ông mang vẻ ngoài hằn lên những dấu vết từ việc thiếu hình bóng của người phụ nữ. Cô nhìn sang Leo, lòng hơi thất lại khi thấy ánh mắt hắn bỗng dừng tối sầm lại và sâu thẳm hơn.

- Tôi tự hỏi không biết hai cặp đôi chúng ta có liên quan gì đến nhau không. Nhưng chuyện cô cậu quay lại biết đâu sẽ mang lại tin vui cho tôi, nhỉ?

Bác tài cười lớn, cố át đi tiếng vọng đến diếc tai của sự câm lặng, nhưng cử chỉ đó sao thật vụng về. Kate cũng thôi không muốn phân trần với ông nữa. Cô và Leo, mỗi người một ô cửa kính, như trong bốn năm qua họ vẫn vậy: im lặng, suy ngẫm và hồi tưởng.

Năng khẽ buông lơ xuống thành phố không màu, bóng dáng mờ ảo của công viên giải trí 511 thấp thoáng sau các hàng cây mắc những chiếc lá ánh lên như muôn vàng giọt nước mắt màu bạc. Từ phía xa, Leo có thể trông thấy hơn một nửa vòng đu quay khổng lồ từng mang truyền thuyết lãng mạn dành cho các bạn trẻ thích mơ mộng. Truyền thuyết cho rằng cặp đôi nào hôn nhau khi ở chóp cao nhất của vòng đu quay sẽ được ở bên nhau trọn đời. Leo bất giác nghĩ đến lời nói vớ vẩn ấy và khẽ nhếch môi. Trọn đời, mãi mãi, hay những gì hoa mỹ hơn thuộc họ hàng với vĩnh cửu đều không nằm trong từ điển của hắn, và hắn không hiểu vì sao có vài cặp đôi vẫn cố làm theo cái truyền thuyết ngu ngốc được tô vẽ từ kẻ vô diện nào đó.

Hắn vô tình nhìn sang Kate, và bắt gặp cô cũng đang mơ màng ngắm nhìn vòng đu quay kia. Trọn đời là gì? Hắn lại cười nhạt và tự hỏi khi liếc mắt vào chiếc nhẫn tròn quấn lấy ngón tay áp út của Kate. Ràng buộc hay là một loại hình khác của ràng buộc? Vòng tròn tượng trưng cho sự trường tồn, nhưng Leo lại nghĩ nó đại diện cho những điều không trọn vẹn, vì vòng tròn không có điểm đầu, nên cũng không có điểm cuối. Những chuyện không có hồi kết đều đẹp nhất, và lời cầu hôn chưa nói cũng là lời cầu hôn lãng mạn nhất. Định luật Duy Trì luôn có sự hấp dẫn của riêng nó đối với một vài người, trừ Kate.

Bác tài để họ xuống ở một vỉa hè khá vắng người, ông từ chối nhận tiền của Leo, rồi nhìn họ bằng ánh mắt thật sâu mặc dù môi vẫn mím cười. Sau khi chào tạm biệt hai người, ông lặng lẽ lái xe đi. Leo và Kate cứ đứng ngây ra hướng mắt theo chiếc xe bị nuốt chửng bởi dòng xe cộ và ngã rẽ của nút thắt thành phố. Đoạn, Leo chìa tay về phía Kate, hắn nở một nụ cười thật hiền; chẳng biết là do cố ý hay vô tình, mà nói với giọng trầm nhẹ nhàng:

- Louis. Hắn hạnh được đi dạo công viên cùng với cô.

Dưới hàng cây xum xuê, những chiếc lá khẽ đung đưa thoát nghe như âm thanh leng keng vọng ra từ chiếc đàn đá, và khung cảnh tươi mát ấy có lẽ đã làm dịu lòng Kate đôi chút. Cô không hay biết mình cũng vừa mỉm cười.

- Katy – cô bắt tay với anh.

Và vở kịch của họ bắt đầu.

————oOo————

Leo lấy ra chiếc điện thoại của hắn, tắt nguồn, và làm tương tự thế với di động của Kate. “Đề phòng việc chúng ta sẽ bị công nghệ thông tin quấy nhiễu.”, hắn tinh quái bảo vậy khi Kate chỉ biết trố mắt ra nhìn hắn. Vài cô gái trẻ dường như nhận Leo và Kate, họ lén lút chỉ trỏ, rồi xì xầm to nhỏ vào tai nhau với vẻ thích thú. Thấy vậy, Leo nhanh tay kéo Kate vào cổng công viên giải trí 511.

- Cứ xem họ là vô hình đi, chỉ quan tâm người bên cạnh cô thôi.

- Là chiêu thức tán tỉnh phụ nữ của anh trong mấy năm qua đó à?

- Cô thích điều gì nhất, Katy?

Kate ném cho Leo ánh nhìn ngờ vực.

- Hôm nay tôi sẽ bám cô khá lâu đấy. Chẳng lẽ cô chỉ định nói chuyện về thời tiết thôi à?!

- Tôi ghét nhất những kẻ bám dai như đĩa.

- Tôi đang hỏi điều cô thích.

- Không điều gì cả.

- Có lẽ chúng ta nên để việc trò chuyện sau vậy.

Đoạn, Leo kéo cô đến quầy bắn súng ăn thưởng. Hắn háo hức chỉ vào phần thưởng nằm ở vị trí khó nhất là một chú voi nhồi bông màu xám. Kate kinh hãi nhìn sang Leo.

- Anh thích thú nhồi bông từ khi nào vậy?

- Lạy Chúa! Tôi chỉ muốn thi thố với cô thôi. Mà “từ khi nào” cái gì? Làm ơn

đừng quên tôi và cô chỉ mới quen nhau thôi đấy.

Chủ quầy là một lão hói bụng phệ bốc mùi thịt mỡ không thể tẩy nổi ở xó bếp cái bần. Lão nhận hai đồng xu từ Leo, rồi khinh khỉnh đưa cho Kate khẩu súng giả. Quả đầu tiên Kate bắn hụt, và ở phát thứ hai, rất tiếc rằng cô chỉ suýt trúng phần thưởng khó nhất. Kate bỗng dấm chiêu xem xét khẩu súng giả, rồi ghé vào tai Leo thì thầm vài điều gì đó. Leo nghe xong liền nhẹ nhàng lấy khẩu súng từ tay Kate, rồi bằng cử chỉ rất tự tin, hắn chia thắng về chú voi, ly độ hơi lệch so với phát thứ hai của Kate. Phát súng cuối cùng chính xác. Leo lườm lão hói bằng với ánh mắt như nhìn thấu tâm can lão. Mặt lão hói đỏ gay, và gần như ném con voi nhồi bông về phía Leo. Vừa rời khỏi quầy, Kate đã tỏ thái độ bất mãn với trò lừa đảo chính lệch ly độ súng của lão.

- Kể ra thì cô tình ý thật.

- Tôi cũng rất thiện xạ đấy.

- Tôi biết. À, ý tôi là giờ thì tôi biết rồi. 1-0 nhé.

Sự hiếu thắng đánh lửa trong lòng Kate, lần này, đến phiên cô kéo Leo đến khu trò chơi cảm giác mạnh. Cô nheo mắt về đây thách thức với hăn trước quầy bán vé tàu lượn siêu tốc, còn Leo chỉ cho tay vào túi quần, đựng đưa về vô tư lự và huýt sáo. Ở một độ cao đáng sợ, họ ngồi cạnh nhau trên chiếc tàu ẩm mùi sơn cũ, và Leo bắt đầu tỏ ra căng thẳng: hăn đột nhiên im phăng phắc còn Kate thì liên thoảng vì không kìm được sự hào hứng. Chuyển tàu khởi hành, tiếng người hét cản vào tiếng gào của gió, cứ như gã phong thần nắm tóc của họ giật ngược về sau. Một luồng cảm xúc sợ hãi xen lẫn với niềm phấn khích dâng lên như đốt cháy đoàn tàu. Đối với họ, đây như thể là chuyến tàu xuyên thời gian vậy. Kate khẽ nhìn sang một Leo đang thi nhau hét cùng gió, và cô bắt đầu không tin vào đôi mắt mình: hăn đột nhiên trẻ hơn và mang cái gì đó của ngày xưa – của một chàng trai mà cô nghĩ đã bốc hơi khỏi mặt đất suốt bốn năm qua. Khóe mắt cay nồng, Kate nhận ra cô muốn ôm ghì lấy cánh tay hăn, nhưng cũng chính suy nghĩ xót xa ấy đánh một phát chí tử vào trái tim cô. Kate khẽ thì thầm lời gì đó. Leo lúc này chỉ còn nghe vô số âm thanh hỗn độn gào bên tai, vậy mà bất giác hăn cũng quay sang Kate, hăn không biết là cô vừa gọi hăn, hay là lời từ một cô nàng nào đó luôn hiện hữu sâu thẳm trong lòng hăn.

Khi hạ cánh về thế giới thực tại, Kate gần như trút bỏ được lớp gai nhím phòng thủ mà reo lên vui sướng, trong khi Leo thì mặt mày tái xanh, hần ngời xồm xuống ử rữ như cọng bún thiêu. Kate biết rõ Leo khá sợ độ cao.

- Tôi có thể nhập viện đấy, cô biết không hả?! – Leo tức tối bảo khi Kate đến gần đỡ hần lên.

- Tôi biết. À, ý tôi là giờ thì biết rồi. 1-1 nhé.

Kate lém lỉnh nhại lại lời của Leo, gương mặt trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết, như thể hàng vạn tia nắng Mặt Trời đều nằm trên đôi môi cô. Leo không thể cưỡng nổi niềm khao khát muốn ôm trọn thứ ánh sáng ấy vào lòng, dù chỉ trong khoảng chuyển giao rất nhỏ của thời gian.

—————o0o—————

Hội sách giảm giá hiện ra sau đài phun nước có dựng một tượng thiên thần nhỏ. Sách vốn là vật đầu tiên kết nối Leo và Kate. Hai người cùng len lỏi vào dòng người giữa các tủ sách; mỉm cười thân thiện với những ai nhận ra họ. Leo cẩn trọng xem xét từng kệ sách toát lên mùi thơm nồng cổ hữu, rồi hần lấy ra cuốn Bóng hình của gió; vuốt ve bìa sách mượt mà, nhuộm màu bí ẩn lẫn đậm chất u ám.

- Anh đã đọc quyển sách này rồi à? – giọng Kate vang lên sau lưng hần.

Leo gật đầu, mắt không thôi dán vào Bóng hình của gió.

- Một cô gái đã từng đọc nó cho tôi nghe.

- Vậy sao? – Kate cười buồn – Tôi cũng đọc rồi, cái kết rất ấn tượng.

- Trang 254, lời thoại của nhân vật Fermín: “Này Daniel. Định mệnh thường ở góc ngách nào đó. Như một tên trộm, một ả điếm hay một người bán vé số: ba hiện thân phổ biến nhất của nó. Nhưng điều định mệnh không làm là đến thăm tận nhà. Cậu phải tìm đến nó.” Tôi đã yêu cầu cô ấy ngưng ở đoạn này.

- Vì sao? – Kate hỏi mà dường như chẳng cần nghe câu trả lời.

- Tôi thích những câu chuyện không có hồi kết.

Kate thấy nghèn nghẹn nơi cuống họng.

- Vậy, anh nghĩ mình đã gặp ai?

- Kẻ trộm.

- Tôi cũng vậy.

—————o0o—————

Sau khi cùng ăn trưa trong một tiệm café, Leo và Kate dạo bước trầm tư trên con đường mòn dọc theo hai thảm cỏ xanh mượt điểm tô vài đóa hoa dại. Họ chỉ giả vờ hỏi nhau vài câu hỏi đã biết trước đáp án, rồi lại rơi vào bế lặng. Đôi khi, người ta chịu đựng được sự im lặng vì họ cảm thấy thoải mái khi ở bên nhau. Một hồi lâu sau, Leo và Kate nghỉ chân bên một phiến ghế đá, trước mắt họ là hình ảnh thu nhỏ của chiếc vòng tròn treo những cặp tình nhân khờ dại. Bầu trời dần đánh cắp ánh sáng ban ngày, và trong họ bắt đầu dấy lên sự tiếc nuối mơ hồ. Trong không gian lắng đọng, họ cùng lắng nghe bản giao hưởng của vạn vật: tiếng gió vi vu, tiếng lá xào xạc hòa vào giọng cười lạnh lạnh của đám trẻ con, rồi cảm nhận mùi vị của nắng, hơi thở yếu ớt của hoàng hôn và hương vị cay nồng của hoài niệm.

Vỡ kịch với Kate đang lén lút bóp nghẹt trái tim Leo. Hắn muốn trở tài hài hước mà cảm thấy thật khó nhọc, khổ sở. Ai đó đang cố moi lại trong hắn những điều mà hắn đã cố quên.

- Cô có muốn lên vòng đu quay đó không?

- Anh nên tự hỏi mình thì đúng hơn – Kate thở dài.

- Truyền thuyết đó...

- Tôi tin vào nó.

Leo bỡ ngỡ nhìn Kate, cô nhún vai đáp:

- “Trọn đời” phải chăng chỉ là phép ẩn dụ? Đôi khi, một phút hay một giây

đối với hai người yêu nhau cũng giống như một đời.

- Tôi thua rồi – hẳn tuyệt vọng thốt lên.

Vài đứa bé tầm chín hoặc mười tuổi lướt ngang họ trên chiếc ván trượt. Cậu nhóc bé nhất trong đó bỗng đứng lại và nhìn chăm chăm vào chú voi nhồi bông trong tay Kate, ánh mắt ngây thơ có chút chủ đích nhưng chỉ khiến người ta cảm thấy đáng yêu. Leo lặng lẽ quan sát Kate, một nỗi sầu đọng nơi khóe môi. Cô vui vẻ ngoắc nó lại, tặng nó chú voi xám, xong còn xoa đầu và hôn lên má cậu bé. Khi thằng bé vừa chạy đi, háo hức với món quà từ quý cô xa lạ, thì Leo liền cất giọng; hòa vào điệu cười mỉa mai của hẳn:

- Vì một lý do nào đó mà tôi không thích trẻ con.

Giấu nửa gương mặt sau làn tóc mây, Kate cảm thấy rã rời.

- Nhưng đây lại là lý do khiến tôi đánh mất cô ấy.

Đó là vào một buổi chiều lộng gió, Kate khề ôm Leo từ phía sau, cô bảo rằng cô muốn chia sẻ phần đời còn lại với hẳn, và cùng hẳn có một đứa trẻ - kết tinh cho tình yêu giữa hai người. Tuy vậy, Leo lúc bấy giờ - thật ra là đến tận thời điểm hiện tại - còn là một gã chưa sẵn sàng cho bất cứ việc gì ngoài sự nghiệp. Họ đã cãi nhau. Leo không nhớ nổi những lời dao găm mà họ đã dùng để đâm vào đối phương, chỉ riêng lời nói cuối cùng - lời đã dày vò hẳn trong khoảng thời gian tưởng chừng là vô tận: “Nếu em cần một người đàn ông của gia đình thì em nên đi tìm gã khác. Vì đó không phải là anh!” Thế giới quanh Kate sụp đổ, những khung cảnh trước mắt đóng băng, nứt dần và đồng loạt vỡ vụn. Đây đó vang lên âm thanh chói tai của một tiếng vỡ từ hư không.

- Anh ghét lập gia đình đến vậy sao? – Kate thốn thức.

- Tôi không biết, Katy... - Hẳn cười khố.

- Đủ rồi. Kết thúc vở kịch đi, Leo.

Kate đứng lên và bỏ đi. Leo nhanh chóng đuổi theo, níu tay cô lại nhưng Kate giận dữ hất tay hẳn ra, và lòng hẳn trùng xuống khi nhận ra cô đang khóc.

Leo siết chặt đôi vai nhỏ nhắn của Kate, tay hắn run lên và cả khuôn mặt hắn cũng run rẩy vì xúc động đến tận tận lòng, đến độ gương mặt kia như sẽ vỡ tung hay tan chảy thành nước mắt. Mãi hắn cứ mấp máy, nhưng lại không nói được gì, chẳng thể thốt nên lời nào. Chưa bao giờ cô thấy hắn khóc, và không bao giờ cô muốn phải trông thấy điều đó.

Kate gỡ tay Leo ra, một cử chỉ có thể đầu độc cả một ổ nhện nhện, và cô tiếp tục cất bước về phía ánh hoàng hôn đang dần chạy trốn khỏi vùng trời. Leo không còn kiên quyết chạy theo tóm lấy cô nữa, mà hắn chỉ lặng lẽ đi theo bóng cô. Kate luôn muốn có một cuộc sống trọn vẹn, còn hắn lại không. Giờ đây, cô đã có vòng tròn ấy cho riêng mình, tàn nhẫn để lại hắn gặm nhấm với chiếc vòng không có hồi kết.

Mãi chìm đắm vào những dòng hồi ức khổ đau, Leo và Kate không nhận ra họ đã lạc vào một lễ hội khiêu vũ ngoài trời. Tất cả mọi người đều được tham gia khiêu vũ, nhưng phải mua mặt nạ từ một cô bé ngay cạnh bồn hoa đỏ thắm. Trong khi Kate vừa tỉnh mộng, đang loay hoay tìm lối thoát giữa các cặp đôi thì một bàn tay thân quen đã chìa về phía cô. Ngược lên, Kate trông thấy một người đàn ông mang mặt nạ màu đen, và hắn mỉm cười – nụ cười đã theo cô suốt những năm tháng dài đằng đằng, như thể bốn năm qua bị ném vào đáy vực của một thung lũng không tên. Kate không còn muốn trách cứ số phận hay sự mềm lòng của mình. Đôi khi, vứt bỏ những gai góc từ lớp vỏ của bản thân, con người ta mới thấy những thứ vốn vẫn hiện hữu rất gần. Cô mang mặt nạ được trao từ Leo, rồi nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn. Những bước chân bắt đầu chuyển động, hòa vào giai điệu ngọt ngào như viên kẹo alpenliepe của bản tình ca Beautiful in White. Những nốt nhạc đã không còn là vô hình, chúng vượt ve nỗi đau của họ, nhấn chìm họ vào sự dối lừa mê đắm. Từng cặp đôi khiêu vũ xung quanh dần trở thành kẻ vô diện, rồi sau đó lại hóa thân thành họ ở những độ tuổi thời thanh xuân. Qua lớp mặt nạ phù phiếm, ánh mắt Leo và Kate vẫn không rời nhau. Cô dựa vào lòng hắn, hoàn toàn say sưa theo điệu nhạc trữ tình. Leo ôm hờ eo cô, kề môi vào chiếc cổ trắng muốt đã đánh cắp tuổi trẻ của hắn. Cho đến tận bây giờ, Leo mới tin vào phép ẩn dụ của hai từ “Trọn đời” – lối nói ẩn dụ từ một kẻ vô diện chắc hắn không ngu ngốc như hắn từng đánh giá.

—————o0o—————

Bóng đêm dần chiếm lĩnh thành phố, Leo và Kate đành phải rời công viên

giải trí với tâm trạng cô đơn không thể tả, mặc dù họ vẫn còn sánh bước cùng nhau.

Chiếc taxi chạy được hai phần ba đoạn đường thì Kate đã bảo dừng xe. “Em thích cuộc bộ ban đêm”, nói vậy rồi cô kéo Leo ra ngoài phố. Hẳn thấy hơi thở của mình hóa khói, trông chẳng khác gì một linh hồn chạy trốn. Leo thầm nghĩ, hẳn và cô lúc này giống hết ngã ba đường. Vào một ngày nọ, hai người bước ra từ hai đại lộ của thành phố không màu và cùng đối diện với con đường thứ ba. Hẳn tự hỏi rằng, liệu hẳn và cô có thể tháo bỏ xiềng xích đang giam hãm linh hồn họ khi cùng song hành trên đại lộ thênh thang kia hay không? Nhưng phép ẩn dụ chỉ mãi là phép ẩn dụ. Việc Leo và Kate chung đôi trên một con đường không thể nào hợp nhất hai con đường đời đã bị chia cắt quá lâu.

Cho hai tay vào túi áo khoác dài, Kate mông lung nhìn vào bảng hiệu quảng cáo khổng lồ đang nhấp nháy ánh đèn.

- Nếu thời gian quay ngược trở về, anh có nói những lời như vậy với em không?

- Dù anh có trả lời thế nào, em cũng sẽ đau lòng thôi. – vẫn là nụ cười khổ của hẳn.

Ngước lên nhìn bầu trời đen ngòm, Kate cảm tưởng nó đã nuốt chửng hết mọi vì sao. Ánh đèn đường nhạt nhòa dễ khiến người ta tưởng rằng đó là một ngôi sao, nhưng không phải, không bao giờ là như thế. Leo thờ ắt ra khi một cơn gió lạnh quét qua người hẳn, mọi thứ sao trở nên mong manh lạ thường.

- Em có hạnh phúc không?

Ngay lúc ấy cả hai đã đến ngã ba đường. Chỉ còn một đoạn ngắn là tới nhà vợ chồng Kate, nên cô nghĩ tốt nhất là cả hai nên chia tay ở đây. Leo vẫn đứng yên, ánh mắt xoáy vào cô chờ đợi câu trả lời.

- Sao vậy?

- Anh vừa hỏi, rằng em có hạnh phúc hay không?

- Dù em trả lời thế nào, anh cũng sẽ đau lòng thôi. – Kate nở một nụ cười tuyệt vọng, tan nát hơn bao giờ hết.

Thế rồi, bóng cô dần hòa vào đêm đen tàn khốc. Chỉ còn riêng mình Leo và bản thân hắn, và gió, và nỗi day dứt, và hư vô.

- Trang 42, lời thoại nhân vật John trong kịch bản Ngã Ba Đường...

Hắn nói gần như khóc:

- Anh yêu em.